

Надутий Баран

Кость Дяченко

Баран прибрів на пасовисько зранку
Й таку спіткав там ярочку-білянку!
Лупатеньку, тендітну, кучеряву —
Ледь серце не заскочило управо!
Мов кропивою хто по нім жальнув:
Про все забув!
Незчувся й сам, як пригорнув гарненьку
За ніжний стан, лиский зефір...
І внезабар на оберемку
Приніс її до себе в двір.
А в ярки позирк — зваби опік.
Ще й голосок — тонкіш струни...
Так, зачаровані, бік о бік
Днів кілька пестились вони.
Та раз від дому недалечко
Їх добре випрала гроза.
Баран як глипне на Овечку —
А то — Коза!..
Атож, Коза! Увесь секрет:
Аби зманити Барана, —
Немовби ярочка вона. —
Десь перманент
Завчасно нагвинтила.
А злива все їй розкрутила.
Бідак — туди, сюди — еге!
(Коли в жони ще й гострі роги —
Сиди, мовчи, та й більш нічого...)
Ще й не таке бува. Хе-хе!..
Забивсь в куточок і не диха.
Спасибі й так, що не вовчиха...